

6 de maig Vallromanés - Coll de Clau Can Gurguí - Vallromanés

Des de la plaça de Vallromanés es comença la sortida pel camí de can Brutau que va a la casa, puja dret i tortuós des de la rambla de Vallromanés pel mig del bosc d'aquesta casa, fins arribar dalt de la carena i el coll de Ventres, on hi ha el majestuós pi de Coll de Ventres al seu costat de llevant, al final del bosc de can Brutau, arbre que puja de forma sinuosa, amb un volt de canó de 2,20 metres i de capçada 16 metres.

Carenejant s'arriba fins a trobar el camí de Teià que abans comença a la riera de Vallromanés, el seu inici de fet és el torrent de can Roig, fins que tomba a mà esquerra, davant el trencall de can Passeres i puja entre can Maura i can Genís Peret fins arribar a coll de Clau, cruïlla al capdamunt de la serra, on es troben el camí de Teià, que puja de Vallromanés per la cara nord, baixà a Teià al sud-est, el de coll de Cera a ponent i a nord-est el camí de can Gurguí Xic. Antigament era exclusivament el pas d'arribada dalt la carena, però després d'eixamplar-se considerablement ara forma una mena d'esplanada des de la qual es gaudeix d'una gran vista del Vallès i el Maresme.

Després de travessar el coll de can Gurguí, s'arriba a la font d'aquesta casa, situada a la cara de llevant del camí, poc abans de la casa on va construir-se un davant de pedra alt que aguanta el marge, amb la boca de la mina a mitja paret; sota raja la deu d'aigua d'un tub metàl·lic i va a parar a una pica, a la dreta hi ha una taula rodona i un banc que la volta.

Can Gurguí és un gran casalot situat en una talaia de vista excepcional, al capdamunt de la serra. A meitat del segle XIX Genís Gurguí, és el nou adquiridor de terres de la propietat de Sant Andreu Llobons, antiga denominació d'aquesta propietat i capella que havia estat sufragània de l'església de Sant Vicenç de Vallromanés.

Es passa després pel veïnat de cal Fuster i travessat el coll de Forn s'arriba al camí de cal Tàvec, que ens portarà al turó del Tàvec, on hi ha la roca Foradada, bloc de granit situat a la falda nord del turó. De forma arrodonida però irregular, amb un forat al centre no massa gran i profund.

De retorn cap el poble es recupera la riera o rambla de Vallromanés fins a la plaça.

Vocal: Enric Garcia-Pey

20 de maig Serra de Santa Maria de Finestres

Partint de Sant Aniol de Finestres i seguint el curs de la riera de Llémèna, pel camí que suaument es va enfilant entre boscos d'alzines, roures i castanyers arribem a l'alta vall de la riera de Llémèna, accidentada a septentrí pels cims més alts de la serra de Finestres. El Puigsallança (1.026 metres d'alçada), el puig de Finestres (1.023 metres d'alçada), el turó del Faig Rodó (1.018 metres d'alçada) i a ponent, per la serra de les Medes (884 metres d'alçada), on hi ha el volcà de Puig Rodó, que separa la vall de Llémèna de la vall d'Hostoles. Al nord-oest, pel serrat de Sant Jordi, on hi ha el volcà i el coll de Fontpobra, el volcà de Can Tià i el coll de can Barrau.

Des d'aquesta cornisa es poden observar dues

vessants molt diferents; a la cara sud, les alzines i la vall de Llémèna i al fons Sant Aniol de Finestres, i a la cara nord, les fagedes, la Garrotxa a l'esquerra i la comarca del Pla de l'Estany cap a la dreta.

L'antic poble de Finestres (880 metres d'alçada), damunt la serra de Finestres, té el seus orígens històrics vinculats al castell de Finestres i era situat sota d'aquest castell, a l'extrem d'una aresta rocallosa i acinglerada, entorn de l'església de Santa Maria de Finestres, que esdevingué priorat benedictí dependent de Sant Esteve de Banyoles. Actualment és tancat. Conserva de l'obra romànica, que ha estat molt modificada, la volta i l'absis. El poble de Santa Maria de Finestres, formà part posteriorment de la baronia de Santa Pau. El 1970 restaven de l'antic poble nou cases disseminades, ja deshabitades.

Després de dinar, visitarem el poblat ibèric que es troba de camí cap a Mieres.

Vocal: Ernesto González

3 de juny Bruguera - Taga

En aquesta excursió en Joan Farrés ens va deixar. Quan un amic ens deixa d'una manera tan inesperada porta en si mateix un sobtat i intens dolor que ens fa sentir molt vulnerables. En el record pensem en el buit que deixes i en totes aquelles coses que no s'havien parlat, recordem les paraules a mig dir, les frases inacabades, suspeses en l'aire, les respostes a preguntes que un dia van quedar pendents.

La vida és un regal, el més important, fort, intens, ple de colors i d'atzar. La vida és un do fràgil i trencadís, efímer com un raig de sol que busca la llum. En nom dels amics i amigues de les matinals de l'Agrupació Excursionista volem estar a prop vostre des de l'amistat i la companyia. Volem donar el nostre comiat amb uns versos de l'autor que també estimava molt les muntanyes:

*Torno de la dolçor de les muntanyes
i de veure el mar blau dalt dels cims:
tot era ple de llum i d'alegria;
pels plans brillaven tremolant els rius.
Tot era prop i lluny i tot tenia
com una resplendor d'eternitat;
aquell repòs que l'ànima somnia
per quan aquest camí s'haurà acabat.*

*I em vaig trobant tan bé
i em va invadint com una immensa pau,
i vaig sent un tros més del prat suau
ben verd, ben verd sota d'un cel ben blau*

Joan Maragall

Rosa Serra

Dilluns, 4 de juny del 2001. Sóc assegut a la taula de l'escriptori amb un full en blanc al davant i disposat a fer el resum de l'excursió d'ahir. Aquesta operació l'he feta dotzenes de vegades. Centes. Fa molts anys que, després d'una excursió n'omple una fitxa. A la meua manera. Però aquesta vegada és especial, perquè l'excursió ha estat fatalment excepcional: és la primera vegada que surto amb una colla i no tornem a casa tots